

Schubertiada Vilabertran

Malin Byström, soprano
Magnus Svensson, piano

Dimecres 28 d'agost de 2024
20:30 h

- 5' **GABRIEL FAURÉ** (1845 — 1924)
Clair de lune, op. 46/2 (1887)
Notre amour, op. 23/2 (1879)
- 25' **HENRI DUPARC** (1848 — 1933)
Au pays où se fait la guerre (1870)*
Le manoir de Rosemonde (1879)
La vie antérieure (1884)*
Chanson triste (1868)
Extase (1874)
L'invitation au voyage (1870)
- PAULINE VIARDOT** (1821 — 1910)
Deux pièces pour piano
4' n. 2 Sérénade (1885)*
- FRANCIS POULENC** (1899 — 1963)
4' Les chemins de l'amour (1940)
- CÉCILE CHAMINADE** (1857 — 1944)*
3' L'été (1894)

- ALBAN BERG** (1885 — 1935)
16" **Sieben frühe Lieder** (1907)
Nacht
Schilflied
Die Nachtigall
Traumgekrönt
Im Zimmer
Liebesode
Sommertage
- 10' **TURE RANGSTRÖM** (1884 — 1947)
Pan (1924)
Den enda stunden (1917)*
Bön till natten (1924)*
Vingar i natten (1917)*
- 10' **KURT WEILL** (1900 — 1950)
Je ne t'aime pas (1934)
Youkali (1934)

—— PAUSA ——

*Primera audició a la Schubertiada.

Fes-te Amic de la Schubertiada

El teu suport és essencial

El suport als músics joves és part essencial de la Schubertiada i l'Associació Franz Schubert. Aquest compromís pren ara forma amb el programa "Lied the Future", un pla de beques únic en l'àmbit europeu amb un doble vessant pedagògic i d'acompanyament en la inserció en el circuit professional.

Amb el teu suport podem fer créixer aquest nou projecte i la Schubertiada. Consulta en aquest enllaç les modalitats de mecenatge i els avantatges i fes el pas!

www.schubertiada.cat/participa

Associació
Franz Schubert

LIED THE FUTURE

B Sabadell
Fundació

Canciones entre dos siglos

Yolanda Quincoces

Musicóloga

Casi ciento veinte años separan el nacimiento de Fauré en 1845 y la muerte de Poulenc en 1963. Ambos coincidieron en vida durante más de dos décadas en París, epicentro de la creación musical y artística de Europa. En lo musical difieren sustancialmente, pero comparten, como tantos otros contemporáneos, su amor por la música vocal y la canción de cámara. Un género que sigue estando de moda más allá de Schubert y Schumann, más allá de los países de habla alemana, y que compendia en este largo siglo el saber musical de varias generaciones, reduciéndolo a un pequeño formato no por ello menos rico.

Gabriel Fauré (1845-1924) llegó a poner en música más de un centenar de poemas, de los cuales *Clair de lune* y *Notre amour* son dos bellísimas muestras. La primera sigue el mismo texto de Verlaine que Debussy ya había empleado en una de sus *mélodies* y que revisitaría en su inmortal obra pianística. La de Fauré es una pieza onírica, de largas frases que se despliegan sobre un danzante acompañamiento en ritmo de minueto. *Notre amour*, en cambio, es más ligera, sublime, técnicamente exigente en sus múltiples agudos.

Henri Duparc (1848-1924), por su parte, está considerado uno de los más relevantes melodistas franceses, a pesar de su exiguo corpus de tan solo diecisiete melodías, supervivientes a su implacable autocensura. Incapaz de encontrar valor en la mayoría de su obra, no dudó en destruir todo aquello que no consideraba a la altura. A este hecho insólito se une el de una enfermedad neurológica que le haría abandonar la composición con solo treinta y siete años. *La vie antérieure* y *L'invitation au voyage*, sobre poemas de Baudelaire, son sus piezas más conocidas, evocadoras, con un matiz impresionista casi pictórico. *Au pays où se fait la guerre*, con texto de Gautier, trata el ancestral tema de la mujer que espera el regreso de su amado de la guerra, mientras que *Le manoir de Rosemonde* (texto de Bonnières), es una balada dramática que explora los diferentes estadios del viaje emocional de su protagonista. *Chanson triste* y *Extase*, basadas en poemas de Lahor, también destacan por su exquisita belleza, la segunda de un color armónico que alude intencionadamente a Wagner.

Si bien nunca se consideró a sí misma compositora, la mezzosoprano y maestra de música **Pauline Viardot** (1821-1910) legó un buen número de piezas musicales, en su mayor parte canciones y páginas para piano, como sus *Deux pièces pour piano* de 1885, a las que pertenece *Serenade*. Su caso fue muy diferente al de **Cécile Chaminade** (1861-1944), que reivindicó su estatus como creadora en un mundo de hombres, alcanzando un reconocimiento sin precedentes. *L'été*, perteneciente al primero de sus cuatro volúmenes de canciones (1894), se basa en un poema de Édouard Guinand que canta al amor y la alegría de vivir, a través de cascadas de notas sobre un piano rítmico y percutivo.

El viaje por la historia de la mélodie termina con la más célebre de las canciones de **Francis Poulenc** (1899-1963), *Les chemins de l'amour*, un vals con influencia del cabaret que escribió como parte de la música incidental para la obra de teatro *Leocadia*, de Jean Anouilh.

Fuera de las fronteras francesas, el lied seguía desarrollándose en el ámbito germánico al hilo de las innovaciones musicales de finales del siglo XIX. **Alban Berg** (1885-1935), el más lírico de los compositores de la Segunda Escuela de Viena, se interesó por la poesía desde su adolescencia. De las más de noventa canciones que el austriaco escribió durante sus años de formación bajo la tutela de Arnold Schoenberg, en 1928 decidió revisar, orquestar y publicar siete de ellas, agrupadas como *Sieben frühe Lieder*. Del impresionismo *debussyniano* de *Nacht*, pasando por el postromanticismo de *Die Nachtigall*, al más personal *Traumgekrönt*, estas siete piezas de siete poetas diferentes plasman a la perfección un momento pivotal de la historia de la música. La ruptura con la tonalidad era inminente; el peso de la historia, innegable.

Al igual que Berg, **Ture Rangström** (1884-1947) encontró también su musa en la literatura. “Sin duda mi interés por la música nace de mis lecturas de poesía, pues es la palabra, la palabra ardiente del poeta, la que provoca mi irresistible deseo de componer”, afirmaba el compositor sueco, creador de más de doscientas cincuenta canciones. Él mismo cantante y profesor de canto, se sirvió de sus conocimientos acerca de la voz humana a la hora de escribir piezas como la reflexiva *Den enda stunden*, sobre poema de Johan Ludvig Runeberg, o la delirante *Vingar i natten*, basada en su autor preferido, Bo Bergman.

Este mapa musical termina con **Kurt Weill** (1900-1950), retrato de otra ruptura, diferente a la del grupo de los vieneses y su atonalidad; un antes y un después definitivo en la canción de cámara. Weill es reflejo del sentir de una época, de la irrupción de una nueva manera de hacer música, del avance ya imparable de la música popular. El jazz y el cabaret como nuevos símbolos. Su exilio forzado a París (y después a Estados Unidos) será la culminación de este camino, que ejemplifican canciones como *Je ne t'aime pas* y *Youkali*, un tango de sabor francés irresistible.

(La Schubertiada ha volgut mantenir el text original de Yolanda Quincoces en castellà.)

Malin Byström, soprano

Malin Byström va estudiar a l'Operahögskolan d'Estocolm. El 2018 va rebre el premi a la millor cantant femenina als International Opera Awards pel seu debut com a *Salome*. Ha interpretat, entre d'altres, els papers de Marie (*Wozzeck*), Elsa (*Lohengrin*), The Woman (*Erwartung*), Minnie (*La fanciulla del West*), *Rusalka*, Donna Elvira i Donna Anna (*Don Giovanni*), Mathilde (*Guillaume Tell*), Marguerite (*Faust*), Elisabeth de Valois (*Don Carlos*), *Jenifa*, La Mariscala (*Der Rosenkavalier*), Fedora, Tosca o Desdemona (*Otello*), en teatres d'òpera com la Dutch National Opera, el Teatro Real, la Wiener Staatsoper, la Royal Opera House, la Metropolitan Opera House, la Deutsche Oper Berlin o l'Òpera de San Francisco. A les sales de concerts, Malin Byström ha cantat *Elias* de Mendelssohn, la Simfonia n. 9 i la *Missa Solemnis* de Beethoven, *Peer Gynt* de Grieg o la *Missa en do menor* de Mozart.

Debuta a la Schubertiada.

Magnus Svensson, piano

Magnus Svensson és reconegut com un dels principals acompanyants escandinaus, col·laborant amb cantants com Dorothea Röschmann, Nina Stemme, Christophe Prégardien, Malin Byström, Benjamin Appl, Miah Persson o Irène Theorin, així com estrelles emergents com Christina Nilsson i Johanna Wallroth. És convidat com a solista, músic de cambra i acompanyant en els principals auditoris i festivals d'Escandinàvia, Europa i els Estats Units. És un programador molt respectat, i és responsable del prestigiós cicle de lied del Konserthuset, a Estocolm. És editor musical a la Reial Acadèmia Sueca de Música des de 2012 i des de llavors ha publicat més de 750 noves edicions de música sueca. Imparteix classes a la Reial Acadèmia de Música d'Estocolm, així com a l'Acadèmia de Música i Òpera de la Universitat Mälardalen.

Debuta a la Schubertiada.

www.schubertiada.cat

Col·laborador principal

Amb el suport de

Organitzat per

Sabadell
Fundació

 Generalitat
de Catalunya

 Associació
Franz Schubert

Agraïm la seva col·laboració als Amics de la Schubertiada: Jordi Roch (President d'honor) · Pere Armadàs · Josefina Bas · Manel Bertran · Jorge Binaghi · Jaume Braut · Manuel Capdevila · Susanna Capdevila · Rosa Maria Cullell · Carlos Cusí · Carmen de Robert · Alba Espargaró · Joan Esquirol · Xavier Goicoechea · Jaume Craell · Clòria Cutiérrez · Pilar Maier · Fernando Marín · Giovanni Melillo · Joan Ocaña · Maria Teresa Ollé · Josep Maria Plantada · Clòria Renom · Gràcia Rodríguez-Illescas · Manuel Terrazo

SCHUBERTIADE

SCHWARZENBERG

del 21 al 29 de juny 2025
del 23 al 31 d'agost

HOHENEMS

del 26 d'abril al 4 de maig 2025
del 10 al 14 de juliol / de l'1 al 5 d'octubre

Nr. 50

Recitals de Lied - Recitals de Piano - Concerts de Cambra

Magda Amara, Ilker Arcayürek, Aris Quartett, Armida Quartett, Kit Armstrong, Andreas Bauer Kanabas, Belcea Quartet, Guillaume Bellom, Ian Bostridge, Ammiel Bushakevitz, Gautier Capuçon, Renaud Capuçon, Helmut Deutsch, Daniel Dodds, Anton Doppelbauer, Julius Drake, The Erlkings, Till Fellner, David Fray, Michael Gees, Geister Duo, Christian Gerhaher, Boris Giltburg, Goldmund Quartett, Filippo Gorini, Patrick Grahl, Raphaela Gromes, Mark Gruber, Clemens Hagen, Julia Hagen, Veronika Hagen, Hagen Quartett, Viviane Hagner, Marc-André Hamelin, Samuel Hasselhorn, Daniel Heide, Nikola Hillebrand, Franziska Hölscher, Liviu Holender, Gerold Huber, Andrei Ionita, Victor Julien-Laferrrière, Lucas und Arthur Jussen, Christiane Karg, Suyoen Kim, Julia Kleiter, Felix Klieser, Katharina Konradi, Harriet Krijgh, Konstantin Krimmel, Adam Laloum, Adrien La Marca, Lukas Lemcke, Leonkoro Quartett, Elisabeth Leonskaja, Igor Levit, Paul Lewis, Sophie Lücke, Katja Maderer, Mandelring Quartett, Sebastian Manz, Malcolm Martineau, Sabine Meyer, Joseph Middleton, Minetti Quartett, Ludwig Mittelhammer, Catriona Morison, Fabian Müller, Patrizia Nolz, Novo Quartet, Pavel Haas Quartett, Francesco Piemontesi, Theo Plath, Christoph Prégardien, Julian Prégardien, Quatuor Ebène, Quatuor Modigliani, Sophie Rennert, Lukas Rommelspacher, Pauline Sachse, Fatma Said, Nemorino Scheliga, André Schuen, Schumann Quartett, Simply Quartet, Sitkovetsky Trio, Lukas Sternath, Yaara Tal & Andreas Groethuysen, Dominik Wagner, Amadeus von Wiesensee, Noa Wildschut, William Youn, Paul Zientara

Informació i venda d'entrades

Schubertiade GmbH, P. O. Box 100, 6845 Hohenems, Austria
Tel +43/(0)5576/72091, Email: info@schubertiade.at

www.schubertiade.at

Schubertiada
Vilabertran

Dimecres 28 d'agost de 2024
20:30 h
Canònica de Santa Maria
de Vilabertran

Malin Byström, soprano
Magnus Svensson, piano

GABRIEL FAURÉ
(1845 — 1924)

Paul Verlaine (1844 — 1896)

Clair de lune

Votre âme est un paysage choisi
Que vont charmant masques et bergamasques
Jouant du luth et dansant et quasi
Tristes sous leurs déguisements fantasques.

Tout en chantant sur le mode mineur
L'amour vainqueur et la vie opportune,
Ils n'ont pas l'air de croire à leur bonheur
Et leur chanson se mêle au clair de lune,

Au calme clair de lune triste et beau,
Qui fait rêver les oiseaux dans les arbres
Et sangloter d'extase les jets d'eau,
Les grands jets d'eau sveltes parmi les marbres.

Clar de lluna

La vostra ànima és un paisatge escollit
que fan encisador màscares i bergamascos
tocant el llaut i dansant quasi tristos
en llurs disfresses fantàstiques.

Mentre canten en mode menor
l'amor vencedor i la vida oportuna,
no semblen creure en llur felicitat
i la seva cançó es barreja amb el clar de lluna,

amb el tranquil clar de lluna trist i bell,
que fa somniar els ocells als arbres
i sanglotar d'èxtasi els sortidors,
els grans sortidors esvelts entre els marbres.

Armand Silvestre (1837 — 1901)

Notre amour

Notre amour est chose légère
Comme les parfums que le vent
Prend aux cimes de la fougère
Pour qu'on les respire en rêvant.
— Notre amour est chose légère!

Notre amour est chose charmante,
Comme les chansons du matin
Où nul regret ne se lamente,
Où vibre un espoir incertain.
— Notre amour est chose charmante!

Notre amour est chose sacrée
Comme les mystères des bois
Où tressaille une âme ignorée,
Où les silences ont des voix.
— Notre amour est chose sacrée!

Notre amour est chose infinie,
Comme les chemins des couchants
Où la mer, aux cieux réunie,
S'endort sous les soleils penchants.
Notre amour est chose infinie!

Notre amour est chose éternelle
Comme tout ce qu'un dieu vainqueur
A touché du feu de son aile,
Comme tout ce qui vient du cœur,
— Notre amour est chose éternelle!

El nostre amor

El nostre amor és una cosa lleugera
com els perfums que el vent
pren als cims de la falguera
perquè els respirem tot somniant.
El nostre amor és una cosa lleugera!

El nostre amor és una cosa encisadora,
com les cançons del matí,
on no es lamenta cap queixa,
on vibra una esperança incerta.
El nostre amor és una cosa encisadora!

El nostre amor és una cosa sagrada,
com els misteris del bosc,
on s'esgarrifa una ànima ignorada,
on els silencis tenen veu.
El nostre amor és una cosa sagrada!

El nostre amor és una cosa infinita,
com els camins dels ponents,
on el mar, reunit amb els cels,
s'adorm sota els sols decantats.
El nostre amor és una cosa infinita!

El nostre amor és una cosa eterna,
com tot el que un déu vencedor
ha tocat amb el foc de la seva ala.
com tot el que ve del cor.
El nostre amor és una cosa eterna!

HENRI DUPARC

(1848 — 1933)

Théophile Gautier (1811 — 1872)

Au pays où se fait la guerre

Au pays où se fait la guerre
Mon bel ami s'en est allé,
Il semble à mon cœur désolé
Qu'il ne reste que moi sur terre.
En partant, au baiser d'adieu,
Il m'a pris mon âme à ma bouche ...
Qui le tient si longtemps, mon Dieu?
Voici le soleil qui se couche,
Et moi toute seule en ma tour,
J'attends encore son retour.

Les pigeons sur le toit roucoulent,
Roucoulent amoureuxment,
Avec un son triste et charmant;
Les eaux sous les grands saules coulent.
Je me sens tout près de pleurer,
Mon cœur comme un lys plein s'épanche,
Et je n'ose plus espérer,
Voici briller la lune blanche.
Et moi toute seule en ma tour,
J'attends encore son retour.

Quelqu'un monte à grands pas la rampe ...
Serait-ce lui, mon doux amant?
Ce n'est pas lui, mais seulement
Mon petit page avec ma lampe ...
Vents du soir, volez, dites-lui
Qu'il est ma pensée et mon rêve
Toute ma joie et mon ennui.
Voici que l'aurore se lève.
Et moi toute seule en ma tour,
J'attends encore son retour.

Al país on hi ha guerra

Al país on hi ha guerra
ha marxat el meu bell amic;
al meu cor desolat li semblava
que només quedo jo en la terra!
Al marxar, en el bes de comiat,
ha pres la meva ànima de la meva boca.
Què el reté tant de temps, Déu meu?
Heus ací el sol que es pon,
i jo, tota sola en la meva torre,
espero encara el seu retorn.

Els coloms del terrat parrupen,
parrupen amorosament;
amb el seu so trist i encisador
les aigües cauen sobre els grans salzes.
Em sento a punt de plorar;
el meu cor es desfoga com una assutzena,
i no goso esperar més.
Heus ací brillant la lluna blanca,
i jo, tota sola en la meva torre,
espero encara el seu retorn.

Algú puja la rampa amb grans passes.
Serà ell, el meu dolç amant?
No és ell, sinó solament
el meu petit patge amb la seva llàntia.
Vents del vespre, voleu, digueu-li
que ell és el meu pensament i el meu somni,
tota la meva joia i el meu enuig.
Heus ací que surt l'aurora,
i jo, tota sola en la torre,
espero encara el seu retorn.

Robert de Bonnières (1850 — 1905)

Le manoir de Rosemonde

De sa dent soudaine et vorace,
Comme un chien l'amour m'a mordu...
En suivant mon sang répandu,
Va, tu pourras suivre ma trace...

Prends un cheval de bonne race,
Pars, et suis mon chemin ardu,
Fondrière ou sentier perdu,
Si la course ne te harasse!

En passant par où j'ai passé
Tu verras que seul et blessé
J'ai parcouru ce triste monde,

Et qu'ainsi je m'en fus mourir
Bien loin, bien loin, sans découvrir
Le bleu manoir de Rosemonde.

Charles Baudelaire (1821 — 1867)

La vie antérieure

J'ai longtemps habité sous de vastes portiques
Que les soleils marins teignaient de mille feux,
Et que leurs grands piliers, droits et majestueux,
Rendaient pareils, le soir, aux grottes basaltiques.

Les houles, en roulant les images des cieux,
Mêlaient d'une façon solennelle et mystique
Les tout puissants accords de leur riche musique
Aux couleurs du couchant reflétées par
mes yeux ...

C'est là que j'ai vécu dans les voluptés
calmes

Au milieu de l'azur, des vagues, des splendeurs,
Et des esclaves nus tout imprégnés d'odeurs,

Qui me rafraîchissaient le front avec des palmes,
Et dont l'unique soin était d'approfondir
Le secret douloureux qui me faisait languir.

La mansió de Rosamonda

Amb la seva dent sobtada i voraç,
l'amor m'ha mossegat com un gos...
Segueix la meva sang vessada,
ves, podràs seguir la meva traça...

Pren un cavall de bona raça,
parteix, i segueix el meu ardu camí,
barranc o senda perduda,
si la carrera no et cansa!

Passant per on jo he passat,
veuràs que sol i ferit,
he recorregut aquest món trist.

I així vaig anar a morir
molt lluny, molt lluny, sense descobrir
la blava mansió de Rosamunda.

La vida anterior

He viscut molt de temps sota amples pòrtics
que els somnis marins tenien amb mil focs,
i llurs grans pilars, drets i majestuosos,
feien iguals, al vespre, a grutes basàltiques.

Les ones, en rodolar les imatges dels cels,
barrejaven d'una manera solemne i mística
els acords poderosos de la seva rica música
amb els colors del capvespre reflectit pels
meus ulls...

És allà, és allà on vaig viure les calmes
voluptuoses

enmig de l'atzur, de les ones, dels resplendors,
i dels esclaus nus impregnats d'olors

que es refrescaven el front amb palmes,
i l'única cura dels quals era aprofundir
el secret dolorós que feia llanguir.

Jean Lahor (1840 — 1909)

Chanson triste

Dans ton cœur dort un clair de lune,
Un doux clair de lune d'été,
Et pour fuir la vie importune,
Je me noierai dans ta clarté.

J'oublierai les douleurs passées,
Mon amour, quand tu berceras
Mon triste cœur et mes pensées
Dans le calme aimant de tes bras.

Tu prendras ma tête malade,
Oh! quelquefois, sur tes genoux,
Et lui diras une ballade
Qui semblera parler de nous;

Et dans tes yeux pleins de tristesse,
Dans tes yeux alors je boirai
Tant de baisers et de tendresses
Que peut-être je guérirai.

Jean Lahor

Extase

Sur un lys pâle mon cœur dort
D'un sommeil doux comme la mort ...
Mort exquise, mort parfumée
Du souffle de la bien-aimée ...

Sur ton sein pâle mon cœur dort
D'un sommeil doux comme la mort ...

Cançó trista

En ton cor dorm un clar de lluna,
un dolç clar de lluna d'estiu,
i per fugir de la vida desficiosa
m'ofegaré en la teva claredat.

Oblidaré els dolors passats,
amor meu, quan bressolis
el meu cor entristit i els meus pensaments
en la calma amorosa dels teus braços.

Sostindràs el meu cap malalt,
oh, a vegades, sobre els genolls,
i li explicaràs una balada
que semblarà parlar de nosaltres,

i ens els teus ulls plens de tristeses,
en els teus ulls beuré
tants besos i carícies
que potser em curaré...

Èxtasi

Sobre un lis pàl·lid el meu cor dorm
amb un son dolç com la mort..
Mort exquisida, mort perfumada
per l'alè de l'estimada...

Sobre el teu pit pàl·lid el meu cor dorm
amb un son dolç com la mort...

Charles Baudelaire (1821 — 1867)

L'invitation au voyage

Mon enfant, ma sœur,
Songe à la douceur
D'aller là-bas vivre ensemble!
Aimer à loisir,
Aimer et mourir
Au pays qui te ressemble!

Les soleils mouillés
De ces ciels brouillés
Pour mon esprit ont les charmes
Si mystérieux
De tes traîtres yeux,
Brillant à travers leurs larmes.

Là, tout n'est qu'ordre et beauté,
Luxe, calme et volupté.

Vois sur ces canaux
Dormir ces vaisseaux
Dont l'humeur est vagabonde;
C'est pour assouvir
Ton moindre désir
Qu'ils viennent du bout du monde.

Les soleils couchants
Revêtent les champs,
Les canaux, la ville entière,
D'hyacinthe et d'or;
Le monde s'endort
Dans une chaude lumière.

Là, tout n'est qu'ordre et beauté,
Luxe, calme et volupté.

La invitació al viatge

Estimada, germana,
pensa en la dolçor
d'anar a viure allà junts,
estimar-se tranquil·lament,
estimar i morir
en el país que se t'assembla!

Els sols mullats
per aquests cels ennuvolats,
tenen per al meu esperit l'encís
ben misteriós
dels teus ulls traïdors
brillant entre les llàgrimes.

Allà només hi ha ordre i bellesa,
luxe, calma i voluptuositat.

Mira aquests vaixells
amb esperit de vagabund
que dormen als canals;
és per sadollar
el teu més petit desig
que vénen des de l'altre extrem del món.

Els sols ponents
vesteixen els camps,
els canals, tota la ciutat
de jacint i d'or;
el món s'adorn
en una llum càlida!

Allà només hi ha ordre i bellesa,
luxe, calma i voluptuositat.

FRANCIS POULENC

(1899 — 1963)

Jean Anouilh (1910 — 1987)

Les chemins de l'amour

Les chemins qui vont à la mer
Ont gardé de notre passage
Des fleurs effeuillées
Et l'écho sous leurs arbres
De nos deux rires clairs.
Hélas! des jours de bonheur,
Radieuses joies envolées,
Je vais sans retrouver traces
Dans mon coeur.

Chemins de mon amour,
Je vous cherche toujours,
Chemins perdus, vous n'êtes plus
Et vos échos sont sourds.
Chemins du désespoir,
Chemins du souvenir,
Chemins du premier jour,
Divins chemins d'amour.

Si je dois l'oublier un jour,
La vie effaçant toute chose,
Je veux dans mon coeur qu'un souvenir
Repose plus fort que l'autre amour.
Le souvenir du chemin,
Où tremblante et toute éperdue,
Un jour j'ai senti sur moi
brûler tes mains.

Els camins de l'amor

Els camins que van al mar
han guardat del nostre pas
flors desfullades
i l'eco sota els seus arbres
de les nostres dues rialles clares.
Ai! de dies de felicitat,
radiants joies passades,
estic sense trobar-ne rastres
en el meu cor.

Camins del meu amor,
us busco sempre,
camins perduts, ja no hi sou
i els vostres ecos són sords.
Camins de desesperació,
camins del record,
camins del primer dia,
divins camins d'amor.

Si l'haig d'oblidar un dia,
la vida esborrant-ho tot,
vull que en el meu cor hi reposi un record,
més fort que l'altre amor.
El record del camí
on tremolosa i perduda
vaig sentir un dia cremar
les teves mans a sobre meu.

CÉCILE CHAMINADE

(1857 — 1944)

Édouard Guinand (1838 — 1909)

L'été

Ah! chantez, chantez,
Folle fauvette,
Gaie alouette,
Joyeux pinson, chantez, aimez!
Parfum des roses,
Fraîches écloses,
Rendez nos bois, nos bois plus embaumés!
Ah! chantez, aimez!

Soleil qui dore
Les sycomores
Remplis d'essains tout bruisants,
Verse la joie,
Que tout se noie
Dans tes rayons resplendissants.
Ah! chantez, aimez ...

Souffle, qui passes
Dans les espaces
Semant l'espoir d'un jour d'été.
Que ton haleine
Donne à la plaine
Plus d'éclat et plus de beauté.
Ah! chantez, chantez!

Dans la prairie
Calme et fleurie,
Entendez-vous ces mots si doux.
L'âme charmée,
L'épouse aimée
Bénit le ciel près de l'époux!
Ah! chantez, aimez, ...

Estiu

Ah, canteu, canteu,
boig tallaret,
alegre alosa,
joiós pinsó, canteu, estimeu!
Parfum de les roses,
acabades d'obrir,
feu els nostres boscos més perfumats!
Ah! canteu, estimeu!

Sol que daures
els sicòmors,
omple d'eixams ben cruixents,
escampa la joia,
que tot s'ofegui
en els teus raïgs resplendents.
Ah! canteu, estimeu...

Alena, que travesses
els espacis
semblant l'esperança d'un dia d'estiu
que com més alè
donis a la planúria,
més esclat i més bellesa.
Ah! canteu! Canteu!

En el prat
calmat i florit
escolteu aquestes paraules tan dolces!
Amb l'anima encisada,
l'esposa estimada
Beneeix el cel prop de l'espòs!
Ah canteu! estimeu.

ALBAN BERG

(1885 — 1935)

Sieben frühe Lieder

Carl Hauptmann (1858 — 1921)

Nacht

Dämmern Wolken über Nacht und Thal,
Nebel schweben. Wasser rauschen sacht.
Nun entschleiert sich's mit einem Mal:
O gieb acht! gieb acht!

Weites Wunderland ist aufgethan,
Silbern ragen Berge
traumhaft gross,
Stille Pfade silberlicht thalan
Aus verborg'nem Schoss.

Und die hehre Welt so traumhaft rein.
Stummer Buchenbaum am Wege steht
Schattenschwarz- ein Hauch vom fernen
Hain
Einsam leise weht

Und aus tiefen Grundes Dürsterheit
Blinken Lichter auf in stummer Nacht.
Trinke Seele! trinke Einsamkeit!
O gieb acht! gieb acht!

Set cançons primerenques

Nit

Els núvols vespregen sobre la nit i la vall,
la boira sura, els rierols xiuxiuegen suaument.
Ara de sobte s'aclareix:
Oh, compte, compte!

Apareix un ampli país de meravelles,
Argentines s'aixequen les muntanyes,
com en un somni,
viarànys silenciosos il·lumints de plata
venen de sines amagades.

I el món excels és un pur somni.
Un faig callat dona negra ombra al camí,
oneja lleuger un hàlit
solitari
de camps llunyans.

I des de la profunda tenebra del fons
s'encenen llums en la nit silenciosa.
Beu, ànima! Beu, solitud!
Oh, compte, compte!

Nikolaus Lenau (1802 — 1850)

Schilflied

Auf geheimem Waldespfade
Schleich' ich gern im Abendschein
An das öde Schilfgestade,
Mädchen, und gedenke dein!

Wenn sich dann der Busch verdüstert,
Rauscht das Rohr geheimnisvoll,
Und es klaget und es flüstert,
Daß ich weinen, weinen soll.

Und ich mein', ich höre wehen
Leise deiner Stimme Klang,
Und im Weiher untergehen
Deinen lieblichen Gesang.

Theodor Storm (1817 — 1888)

Die Nachtigall

Das macht, es hat die Nachtigall
Die ganze Nacht gesungen;
Da sind von ihrem s...ßen Schall,
Da sind in Hall und Widerhall
Die Rosen aufgesprungen.

Sie war doch sonst ein wildes Blut,
Nun geht sie tief in Sinnen,
Trägt in der Hand den Sommerhut
Und duldet still der Sonne Glut
Und Weiß nich, was beginnen.

Rainer Maria Rilke (1875 — 1926)

Traumgekrönt

Das war der Tag der Weißen Chysanthemem,
Mir bangte fast vor seiner Pracht...
Und dann, dann kamst du mir die Seele
nehmen
Tief in der nacht.
Mir was so bang, und du kamst lieb und leise,

Cançó del canyís

Per l'amagat camí del bosc
m'agrada esquitllar-me al vespre
fins al canyís de l'erma riba,
noia, i pensar en tu!

Quan llavors el bosquet s'enfosqueix,
les canyes mormolen secretament,
i es planyen i xiuxiuegen
que haig de plorar, i plorar.

I em penso que sento surar
suaument el so de la teva veu,
i perdre's en l'estany
la teva dolça cançó.

El rossinyol

Ha passat perquè el rossinyol
ha cantat tota la nit;
amb el seu cant tan dolç,
que l'eco retornava,
s'han obert les roses.

Però ella era de sang fogosa,
i ara camina molt cavil·losa,
amb el capell estival a la mà,
i suporta tranquil·la l'ardor del sol
sense saber què fer.

Coronada pel somni

Era el dia dels crisantems blancs,
la seva esplendor m'inquietava...
i llavors, llavors vingueres a prendre'm
l'ànima
en la profunditat de la nit.
Estava angoixat, i vingueres tendra i suau;

Ich hatte grad im Traum an dich gedacht.
Du kamst, und leis' wie eine Märchenweise
Ecklang die Nacht.

Johannes Schlaf (1862 — 1941)

Im Zimmer

Herbstsonnenschein.
Der liebe Abend blickt so still herein.
Ein Feuerlein rot
Knistert im Ofenloch und loht.
So, mein Kopf auf deinen Knien,
So ist mir gut.
Wenn mein Auge so in deinem ruht,
Wie leise die Minuten ziehn!

Otto Erich Hartleben (1864 — 1905)

Liebesode

Im Arm der Liebe schliefen wir selig ein,
Am offenen Fenster lauschte der Sommerwind,
Und unsrer Atemzüge Frieden
Trug er hinaus in die helle Mondnacht.-

Und aus dem Garten tastete zagend sich
Ein Rosenduft an unserer Liebe Bett
Und gab uns wundervolle Träume,
Träume des Rausches- so reich an Sehnsucht!

jo havia somniat en tu,
i arribares, i suau com una melodia quimèrica
ressonà la nit.

A la cambra

Resplendor del sol tardorenc.
El vespre amable i tranquil ens contempla.
Una petita flama vermella
crepita en la llar i flameja.
Així, amb el meu cap sobre els teus genolls,
estic bé,
i quan els meus ulls descansen en els teus,
els minuts passen dolçament.

Oda amorosa

Dormíem benaurats en braços de l'amor,
per la finestra oberta mormolava el vent d'estiu,
i s'emportà la pau del nostre alè en la nit
il·luminada per la lluna.

I des del jardí arribà vacil·lant al nostre llit
perfum de roses.
I ens donà somnis meravellosos,
somniais d'embriaguesa, plens d'enyorança.

Paul Hohenberg (1885 — 1956)

Sommertage

Nun ziehen Tage über die Welt,
Gesandt aus blauer Ewigkeit,
Im Sommerwind verweht die Zeit.
Nun windet nächstens der Herr
Sternenkränze mit seliger Hand
Über Wander- und Wunderland.
O Herz, was kann in diesen Tagen
Dein hellstes Wanderlied denn sagen
Von deiner tiefen, tiefen Lust:
Im Wiesensang verstummt die Brust,
Nun schweigt das Wort, wo Bild um
Bild
Zu dir zieht und dich ganz erfüllt.

TURE RANGSTRÖM (1884 — 1947)

Bo Bergman (1869 — 1967)

Pan

Middagsstillhet och klöverrånga.
Ljuset flamar och smälter i ro
över åsarnas långa
kamar, där molnen bo.

Här i backen sitter Pan
lat, med nacken mot en gran.

När han börjar spela,
spela träden, susar säden,
lyssnar hela
jorden till hans kväden.

Livets stora hunger
stiger stark och god,
och mitt sommarblod
sjunger.

Dies d'estiu

Passen els dies pel món,
enviats des de la blava eternitat;
amb el vent de l'estiu el temps es dispersa,
i en la nit el Senyor trenca
amb mà sagrada corones d'estrelles
damunt un país de passejades i meravelles.
Oh cor, en aquests dies què pot dir
la teva més lluminosa cançó de caminant
dels teus delits més i més profunds?
En els cants de les prades el cor calla,
la paraula es torna muda quan, imatge rere
imatge
t'arriba i t'omple totalment.

Pan

Silenci del migdia i perfum de trèvol.
La llum lluu i s'apaga
sobre la llarga cadena de crestes
on jueuen els núvols.

Aquí al turó hi seu Pan,
gandulejant recolzat en un arbre.

Quan comença a tocar,
toquen els arbres, murmuren els cereals,
el món sencer escolta
la seva cançó.

Un profund anhel de vida
apareix, fort i sà,
i la meva sang estival
canta.

Johan Ludvig Runeberg (1804 — 1877)

Den enda stunden

Allena var jag, han kom allena;
förbi min bana hans bana ledde.

Han dröjde icke, men tänkte dröja,
han talte icke, men ögat talte.

Du obekante, du välbekante!
En dag försvinner, ett år förflyter,
det ena minnet det andra jagar;
den korta stunden blev hos mig evigt,
den bittra stunden, den ljuva stunden.

Bo Bergman

Bön till natten

Slut är dagens lust som larmar
vild och kort.

Djupa natt, i dina armar,
bär oss bort.

Vid ditt bröst det nådefulla
skyl vår skam,
medan glömskans timmar rulla
smärtlöst fram,

som en flod, där allt får drunkna,
glider kall
över dolda brott och sjunkna
syndafall.

Du som ensam dig förbarmar
och ger svar,
milda natt, i dina armar,
håll oss kvar.

L'hora única

Estava sola, vingué sol;
prop del meu camí portava la seva ruta.

Ell no es retardà, però pensà fer-ho.
No parlà, però parlaren els seus ulls.

Tu, el desconegut! tu, el ben conegut!
s'acaba un dia, passa un any,
queda aquest record, un altre el fa fora,
aquella hora fugaç no torna mai a mi,
aquella hora amarga, aquella hora dolça.

Pregària a la nit

S'han esvaït els desigs del dia,
fogosos i breus.
Nit profunda, en els teus braços,
emporta'ns.

En el teu pit, la nostra vergonya
està misericordiosament coberta
mentre que el temps de l'oblit
gira sense dolor.

Com un riu, on tot pot enfonsar-se,
flueix fredament
sobre delictes secrets
i pecats submergits.

Tu que sola tens pietat
i aconselles,
dolça nit, en els teus braços
retén-nos fermament.

Bo Bergman

Vingar i natten

Det flyger en fågel svart och stum.
Vem binder hans öde? Ingen.
Han flyger i världens vida rum
med ångestens vind i vingen.

Har ej rede att värma sig i.
Har ej värn eller viloställen.
Min längtan susar skugglikt förbi
din brinnande ruta i kvällen.

Så blek i månskenets bleka
ljus
du stryker en dröm från din
panna.
Nu sover ditt stora tysta hus.
Mitt öde kan icke stanna.

Det är skyar som fara och flarn
på flykt över dunkla vatten
vi längtans fåglar, vi orons
barn,
vi susande vingar i natten!

Ales en la nit

Un ocell vola, negre i silenciós.
Qui lliga els fils del seu destí? Ningú.
Vola a través de l'ample món
amb el vent de l'angoixa en les seves ales.

No té un niu per escalfar-se.
No té cap defensa ni lloc de repòs.
El meu anhel tremola furtivament
davant la teva finestra il·luminada a la nit.

Tan pà·l·lida en la llum esblaimada del clar de
lluna
tu apartes un somni que passa sobre el teu
front.
La teva gran casa muda ara dorm.
El meu destí no s'ha d'endarrerir.

Com núvols que passen, portats pel vent.
fugint sobre aigües ombrívoles,
nosaltres, ocells de l'esperança, infants dels
sobresalts,
nosaltres, ales tremoloses en la nit!

KURT WEILL

(1900 — 1950)

Maurice Magre (1877 — 1941)

Je ne t'aime pas

Retire ta main, je ne t'aime pas,
Car tu l'as voulu, tu n'es qu'une amie.
Pour d'autres sont faits le creux de tes bras
Et ton cher baiser, ta tête endormie.

Ne me parle pas, lorsque c'est le soir,
Trop intimement, à voix basse mêm',
Ne me donne pas surtout ton mouchoir
Il renferme trop le parfum que j'aim'.

Dis-moi tes amours, je ne t'aime pas,
Quelle heure te fut la plus enivrant'.
Je ne t'aime pas
Et s'il t'aimait bien, ou s'il fut ingrat'
En me le disant, ne sois pas charmant;
Je ne t'aime pas...

Je n'ai pas pleuré, je n'ai pas souffert,
Ce n'était qu'un rêve et qu'une folie.
Il me suffira que tes yeux soient
clairs,
Sans regret du soir, ni mélancolie.

Il me suffira de voir ton bonheur,
Il me suffira de voir ton sourire.
Conte-moi comment il a pris ton coeur
Et même dis-moi ce qu'on ne peut dire.

Non, tais-toi plutôt. Je suis à genoux
Le feu s'est éteint, la porte est fermée...
Je ne t'aime pas.
Ne demande rien, je pleure. C'est tout.
Je ne t'aime pas,
Je ne t'aime pas, ma bien-aimée.
Retire ta main, je ne t'aime pas
Je ne t'aime pas...

No t'estimo

Retira la mà, no t'estimo,
tu ho has volgut, no ets més que un amic,
són per a altres l'escalf dels teus brassos,
el teu bes estimat, el teu cap adormit.

No em parlis, quan arriba el vespre,
massa íntimament, amb veu baixa,
i no em donis el teu mocador:
conserva massa el perfum que estimo.

Explica'm els teus amors, jo no t'estimo,
quina fou la teva hora més embriagadora?
No t'estimo...
I si ella t'estimava, i et fou ingrata...
dient-m'ho, no siguis encisador;
no t'estimo...

No he plorat, no he sofert,
no fou més que un somni i una bogeria,
en tindrè prou amb que els teus ulls siguin
clars,
sense queixes al vespre, ni melangia.

En tindrè prou amb veure la teva felicitat,
en tindrè prou amb veure el teu somriure.
Explica'm com s'ho ha pres el teu cor,
i digues-me també allò que no es pot dir.

No, més aviat calla. Estic agenollada.
El foc s'ha acabat, la porta s'ha tancat...
No t'estimo.
No demano res, ploro. Això és tot.
No t'estimo,
No t'estimo, oh estimat meu,
retira la mà, no t'estimo...
No t'estimo...

Roger Fernay (1905 — 1983)

Youkali

C'est presque au bout du monde
Ma barque vagabonde
Errant au gré de l'onde
M'y conduisit un jour
L'île est toute petite
Mais la fée qui l'habite
Gentiment nous invite
À en faire le tour

Youkali,
c'est le pays de nos désirs
Youkali,
c'est le bonheur, c'est le plaisir
Youkali,
c'est la terre où l'on quitte tous les soucis
C'est, dans notre nuit,
comme une éclaircie
L'étoile qu'on suit,
c'est Youkali

Youkali,
c'est le respect de tous les vœux échangés
Youkali,
c'est le pays des beaux amours partagés
C'est l'espérance
qui est au cœur de tous les humains
La délivrance
que nous attendons tous pour demain

Youkali,
c'est le pays de nos désirs
Youkali,
c'est le bonheur, c'est le plaisir
Mais c'est un rêve, une folie
Il n'y a pas de Youkali.

Et la vie nous entraîne
Lassante, quotidienne
Mais la pauvre âme humaine
Cherchant partout l'oubli
A, pour quitter la terre
Su trouver le mystère
Où nos rêves se terrent
En quelque Youkali.

Youkali

És quasi a la fi del món,
la meva barca vagabunda
errant empesa per les ones,
m'hi portà un dia.
L'illa és molt petita,
però la fada que hi viu
ens invita gentilment
a fer-ne la volta.

Youkali,
és el país dels nostres anhels,
Youkali,
és la felicitat, és el plaer.
Youkali,
és la terra on s'obliden les preocupacions,
és en la nostra nit
com una clariana,
l'estrella que hom segueix,
és Youkali.

Youkali,
és el respecte a totes les promeses fetes,
Youkali,
és el país dels bells amors compartits,
és l'esperança
que hi ha al cor de tots els homes.
la deslliurança
que tots esperem del demà.

Youkali,
és el país dels nostres anhels,
Youkali,
és la felicitat, és el plaer,
però és un somni, una bogeria,
Youkali no existeix.

I la vida se'ns emporta,
pesada, quotidiana.
Però la pobra ànima humana,
cercant arreu l'oblit,
per a abandonar la terra
ha sabut trobar el misteri
on els somnis s'amaguen
en alguna Youkali.

